

Jij bent mijn
vingers

Jij bent mijn
vingers

Nele Baplu

Auteur: Nele Baplu

Omslagontwerp: Nele Baplu

Omslagillustratie: Peter De Marrez

© 2022 Nele Baplu

ISBN: 9789464653694 (paperback, eerste uitgave 2022)

e-ISBN: 9789464653700 (epub, eerste uitgave 2022)

Auteurspagina: www.facebook.com/Kreatizboekerij

NUR 301

I

'Niet de cello!'

Ruth neemt de scène in zich op. Lander, die versteend haar cello boven de aanhangwagen houdt en zich denkbeeldig voor het hoofd slaat. Haar vader, leunend tegen de gevel van zijn huis, met zijn voet keuterend in zijn kiezeloprit, een sigaret in zijn hand als een zesde vinger, ook al weet hij dat hij beter zou stoppen met roken, beter de overbodige vinger zou amputeren. Haar moeder, ook overbodig, in deze verhuisscène, met een kop koffie in de hand, de pink parmantig in de lucht. Ze wisselen blikken uit, haar vader en haar moeder. Hij: gaat mijn dochter dáármee samenwonen? Met een man die niet weet dat je de cello van een celliste moet behandelen als de celliste zelf, dat in die kist haar hart zit? Zij: het is een lieve jongen, hij doet zijn best, ook al volstaat dat soms niet, je best doen.

En Thomas, met een doos boeken van zijn grote zus tegen de borst gedrukt. Die gaat dadelijk vallen, die doos, misschien naast zijn voet, misschien net op zijn kleine teen.

Waar is zij in dit plaatje?

Haar vader, met schoppende voet: zeg dan iets, het is ook jouw dochter. Haar moeder, starend in haar kopje: is ze dat? Zal ze dat ooit zijn?

Zo zal het voortaan altijd gaan, zonder haar als souffleur. Ze zullen zelf hun woorden moeten vinden.

De doos met boeken: gevallen. Niet op Thomas' kleine teen, gelukkig. Zijn voeten zijn al vertrokken naar Lander en de cello, zijn handen achterna, die nog maar één doel hebben: wat scheef zit, recht trekken.

De cello: onderweg van Landers onbeholpen handen naar de verhuisdozen in de aanhangwagen.

Ruth staat in het deurgat en kijkt uit naar het moment dat de aanhangwagen met daarin haar leven van de kiezeloprit zal rollen.

‘Waar zet ik de boeken?’ Lander zit gehurkt naast de laatste doos. De andere dozen heeft hij reeds leeggemaakt, zijn dozen en haar dozen. Hij heeft de brokstukken van zijn en haar leven naast, door en op elkaar geschikt. Een nieuw fundament, voor een nieuw leven, samen.

Ruth zit op de sofa, hun sofa. ‘Wat zeg je?’

De sofa staat als een eiland in het appartement. Ze moeten snel voor een tafeltje erbij zorgen.

‘Waar ik deze boeken moet zetten? In die kast,’ hij wijst naar de boekenkast van Ikea aan de andere kant van de woonruimte, ‘of liever in de slaapkamer?’

‘Euhm, zet maar hier.’ Thuis stond de kast van Ikea mét boeken in haar slaapkamer. Dat was de slaapkamer van een kind, in het huis van haar ouders. De nieuwe slaapkamer, hun slaapkamer, houdt ze liefst ouderloos, zonder boeken of kast die de geur van haar ouders uitademen terwijl haar naakte lijf, bedekt met zweet, en soms ook zaad, de grenzen van de pas gewonnen vrijheid opzoekt.

Ze kijkt toe hoe Lander de doos optilt, met zijn best gespierde lichaam. Ze zou wel die doos willen zijn, omsloten door zijn armen.